

ZPRÁVY A OHLASY

Měsíčník novoměstského sboru

Září
2022

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ

Ročník XXI.

Modlitba začátku školního roku

Pane Bože, i když je nám trochu líto, že prázdniny, léto a čas dovolených končí, chceme za ně poděkovat. Děkujeme, že jsme volnější dny mohli prožít, děkujeme, že jsme si odpočinuli, že jsme mohli chodit později spát a později vstávat. Děkujeme za nová místa, která jsme navštívili. Děkujeme za lidi, které jsme poznali. Děkujeme, že jsi nás chránil – na cestách, při hrách. Děkujeme za hvězdné nebe nad námi, za prosluněné dny i za letní bouřky. Děkujeme i za školu, do které můžeme chodit a za práci, která nám dává obživu. Prosíme, opatruj školou povinné, kéž jim vydrží zvědavost, chuť se učit nové. Buď s učiteli a učitelkami, inspiruj je a dodávej jim trpělivost. O tu prosíme také pro rodiče a blízké žáků, i jim popřed nadhled, moudrost a lásku. Provázej nás všechny i ve školním roce svým Duchem.

Ještě k prodeji sborového auta

V létě došlo k možná trochu náhlému a tím pádem i ne dost vysvětlenému prodeji sborového automobilu. Snažili jsme se podat zprávy v ohláškách, ale dovoďte ještě o té mobilní věci několik řádků. To, že novoměstský sbor měl služební vůz, je (nebo byla) výhoda. Byla zvlášť v dobách, kdy sbor měl dva (nebo i tři faráře), kteří žili v Novém Městě či Bystřici a auto využívali k cestám po sboru a pro sbor. Byla to samozřejmě také výhoda v tom, že rodina faráře mohla svobodně používat rodinný vůz, protože pro služební cesty má farář sborové auto (ve většině sborů, co vím, bývá spíš zvykem, že se k služebním cestám využívá soukromý vůz kazatele, kterému sbor proplácí cestovné). Po svém příchodu do novoměstského sboru jsem sborový vůz přijal jako fakt, který s sebou nese jisté výhody. S příchodem kovidu však ježdění pro sboru ubylo. I když se v letošním roce sborový život zase navracel k normálnímu stavu, přesto sborové auto málokdy najelo za měsíc více než 500 či 600 kilometrů. Druhý farář žije mimo území sboru a jezdí svým autem. Auto využívala také pastorační pracovnice, ale i ona občas jezdila svým vozem. V průběhu jara jsem narazil na částku, kterou správně platíme za havarijní pojištění, která ale po rozpočtení na najeté kilometry nevychází zrovna hospodárně. Do toho nově zvolené staršovstvo jmenovalo hospodářskou komisi, která se právě věcmi

týkajícími se hospodaření sboru má zabývat. Staršovstvo jí tedy otázku hospodárnosti současného využití sborového auta postoupilo a stanovisko komise bylo jednoznačné – sborové auto prodat. Pastorační pracovnice i já jsme srozuměni s tím, že budeme pro sborové účely používat svá soukromá vozidla. Staršovstvo na své červnové schůzi prodej schválilo s tím, že nejprve bude nabídnuto ve sboru, pak po církvi a nakonec mimo ni. Dalším úkolem bylo zjistit zhruba cenu, za kterou bychom auto mohli prodat. Firma AUTO Škoda Žďár nad Sázavou, kde byl vůz zakoupen a servisován, odhadem nabízela 230 tisíc Kč a nabídka nejmenovaného bazaru zněla předběžně na 260 tisíc Kč. Staršovstvo proto korespondenčně rozhodlo, že za tuto sumu bude auto nabídnuto nejprve mezi členy a přáteli našeho sboru. To se také koncem července stalo a začátkem srpna bylo auto prodáno za tuto sumu příbuznému jednoho z členů sboru (žádný jiný vážný zájemce se neozval). Díky zvyšujícím se cenám i aut byla prodejní cena po takřka 4 letech používání vozu jen o 25 tisíc nižší, než byla cena pořizovací. Sbor nyní bude proplácet cestovné dle vyhlášky pracovníkům sboru a měl by ušetřit starosti i peníze.

Ondřej Ruml

Úvodní část bohoslužeb (enarxe)

Úvodní část bohoslužeb má, jak jsem už psal, zahájit to více vrstevnaté a vícestranné dění. Děje se tak často trojičním pozdravem, možné je připomenutí vřazení neděle do běhu církevního roku, či zmínění jiné aktuální situace či okolnosti. Zazní apoštolský pozdrav, někde opatřený responzí-odpovědí (tak aby bylo vyjádřeno, že jde o dění, které se odehrává v dialogu). A zazní introit, úvodní část žalmu či jiného biblického textu, který otevře slavení služeb Božích. A nechybí hudba a zpěv.

Uspořádání i evangelických křesťanských služeb Božích počítá v této části také s vyznáním vin a zvěstováním odpuštění. Míváme je coby evangelíci častěji spojené až s večerí Páně a přípravou na ní, ale jako vhodnější se zdá být zařazení na toto místo a jeho umístění v každé bohoslužbě (i Slova) - bez ohledu zda je či není slavena večere Páně. Jde o příležitost vyznat, setřást hřích z ramenou a následně uslyšet slovo odpuštění a milosti. Následuje kolekta, modlitba vděčnosti a připomenutí dobrých věcí a dějů Božích s lidmi. Rozumím jí jako vyjádření

vděčnosti, prvky kajičnosti je ale možné zařadit i do této modlitby, není-li jinde.

Následuje biblické čtení, klasické bývá trojí (Starý zákon – epištola – evangelium, jedno jako základ kázání), já se spokojuji s tím, že zazní jedno (většinou starozákonní), ale je možné už tady zařadit dvě. Třetí biblické čtení většinou u nás (po nejčastěji evangelijním základu kázání) zazní jako slovo poslání, slovo na cestu na závěr bohoslužeb (často právě z epištol). Další písní, která by měla být přípravou k slyšení Slova a jeho zvěsti, se úvodní část bohoslužeb uzavírá s prosbou o dar Ducha svatého a soustředění k slyšení zvěsti Slova.

Ondřej Ruml

Informace ze sboru

Shromáždění, která nás čekají

2.9.	19.30 – schůzka učitelů nedělní školy
4.9.	9.00 – Bohoslužby na zahájení školního roku s Večeří Páně
7.9.	18.00 - staršovstvo
11.9.	14.00 – Zahradní slavnost – zábavně odpočinkové odpoledne pro děti a dospělé, hudba divadlo, hry, dobré jídlo Akce se koná na podporu stavby domova Pomněnka
13.9.	19.30 - Kruh
17.9.	Seniorátní akce – Seniorátní setkání všech generací (SSVG) ve Strměchách
20.9.	9.30 - Kavárnička (nejen) pro seniory – Michaela Grmelová – O historii Myslibořic a Pomněnka
20.9.	19.30 - Střední generace
7.10.	18.00 - staršovstvo
5.10.	19.30 – schůzka učitelů nedělní školy

Pozvánky ze seniorátu

11.9. – 15.00 - Třebíč – instalace bratra faráře Filipa Boháče

17.9. – 9.00 Strměchy - SSVG (seniorátní setkání všech generací) – Rusko, co s ním?

Srdečné pozvání na seniorátní setkání všech generací s tématem:

RUSKO CO S NÍM?

**Sobota 17.9.2022
ve Strměchách**

9.00 Prezentace

9.30 Úvodní pobožnost (Petr Turecký, farář z Pelhřimova a Strměch)

10.00 Libor Dvořák - Vyznáte se v dnešním Rusku?

12.00 Oběd

14.00 Brno Gospel Choir: You're not alone - Nejsi sám

Po koncertě společné zakončení

PROGRAM PRO DĚTI ZAJIŠTĚN!

Občerstvení zajištěno – oběd jen pro přihlášené

farsborstrmechy@cmail.cz

Výše účastnického poplatku: 100 Kč (oběd)

Přihlášky nejpozději do 10. 9.

Nové staršovstvo se představuje IV

Dobrý den, přijměte, prosím mé představení, které píšu dobrovolně a s třesoucí rukou... Proč třesoucí? Žijeme své životy v tom dnešním kalupu a je tak málo času k sebereflexi, k vnoření se sama do sebe. Umíme to ještě? Tak jsem vděčný za tuto příležitost a vím, že to není jednoduché.

V Novoměstském sboru jsem od července 1991, kdy jsme se přistěhovali z Prahy. V Praze naše rodina žila deset let, náleželi jsme do sboru ve Vršovicích, kde jsme našli opravdový domov. V Praze se postupně narodili naši tři synové. Do Prahy jsme se přestěhovali ze Vsetína, kde jsem vyrůstal a kde jsem se formoval jak lidsky, tak duchovně. To především díky bratru seniorovi Emilu Ženatému, který tehdy působil ve sboru, do kterého jsme na Vsetíně patřili. I nyní, po tolika letech se tam cítím jako ve svém domácím sboru.

Pocházím z evangelické rodiny. S rodiči jsme chodili pravidelně do kostela. Na Vsetíně, i před tím ve Varnsdorfu, kde jsme žili do roku

1965. Naše rodina byla silně spjata s naší církví. Maminčin tatínek, Josef Lukl Hromádka byl vystudovaný teolog a nejdříve farářoval. Po válce začal vyučovat na evangelické bohoslovecké fakultě. Byl jejím děkanem. Kromě toho měl velké styky s církvemi ostatními, u nás i v zahraničí. To mělo velký vliv i na nás, potomky. Jsem si vědom, že jsem členem Českobratrské církve evangelické, a jsem na to hrdý, ale přitom se cítím být i členem „lidu božího“ bez ohledu na vyznání. Ekumenický prvek víry je ve mně zřetelný. Čas od času vypomáhám v okolních sborech naší církve čtenými bohoslužbami. Mám radost, když takto mohu vypomoci a přitom se setkat s prima lidmi z těchto sborů.

Víru si v sobě nosím. Neumím o ní mluvit. Někdy si myslím, že je to škoda, že se mi špatně oslovují druzí lidé, ale prostě to neumím. Svou víru žiji. A můj život asi je obrazem té mé víry. Asi jak zpívali Voskovec s Werichem, Jednou jsi dole a jednou nahoře... Snažím se dělat věci dobré. Bez velkého vymlouvání však vím, že se mi to ne vždy daří. Co je dobré z mého hlediska, nemusí být vždy dobré z hlediska jiných.

Mnozí v našem sboru sledovali rozpad našeho manželství. Každý je za své manželství odpovědný a já vím, že jsem to tehdy nezvládnul. Nyní jsem hrdý na své tři syny a jejich rodiny a těším se z jejich životů. S bývalou manželkou se setkáváme při rodinných oslavách. V oboustranném smíru. Nyní, jako člověk, kterého druzí považují za zralého, nalézám nové stezky životem a jsem vděčný i za ty již prošlapané, kterých se mohu držet a které mi skýtají jistotu. Takovou prošlapanou stezkou je pro mě i náš sbor. Cítím se v něm dobře a snažím se to dávat najevo. Jsem vděčný, že zde mohu potkávat lidi, se kterými jsme se setkali v době našeho přistěhování a taktéž jsem vděčný za toliko nových tváří. Celých rodin či jedinců. Je to známka, že náš sbor žije. Také jsem vděčný za otevřenost našeho sboru vůči společnosti kolem. Náš sbor vidím jako pevný pilíř života našeho města i našeho seniorátu. Važme si toho. Važme si toho ale v pokoře. Držme se nohama na zemi a radujme se z každé příležitosti kdy se můžeme vidět a slyšet, kdy si můžeme podat pomocnou ruku, kdy si můžeme dát najevo vzájemný respekt a vděčnost, že spolunáležíme do jednoho společenství sester a bratří.

Vojtěch Zikmund

Milé sestry a bratři,

byla jsem požádána našim bratrem farářem, abych se Vám jako nově zvolená presbyterka představila.

Moje první reakce byla: „ Proč ? Vždyť mně všichni v kostele znají.„

Ale je to tak opravdu? Vidíme se v kostele, někdy se potkáme na ulici, prohodíme pár slov. A to je tak asi všechno. Často se více dovídáme o tom druhém až na jeho poslední cestě a to je opravdu dost pozdě.

Tak jsem ze sebe na chvíli udělala reportérku a začala se sama sebe ptát a odpovídat.

Jak se jmenujete ?

Eva Novotná

Odkud pocházíte a kde nyní žijete ?

Pocházím z Bystřice nad Pernštejnem, kde jsem žila do svých 33 let. Zde máme naši kazatelskou stanici, na kterou s velkou nostalgií vzpomínám. Než se koupil domeček, tak jako malá jsem se svým bratrem a maminkou chodila do sokolovny, kde se v tzv. pekle , konaly bohoslužby. Ty výpary alkoholu a kouře se ani po důkladném umytí nedaly úplně zničit. Zde byl pokřtěný u můj nejstarší syn Pavel a přesto to bylo slavnostní. Ráda vzpomínám na ty babičky a dědečky, dětí tam bylo málo-ve vzpomínkách vidím jen sama sebe. Později už to bylo jiné. Koupil se dům a po revoluci se začali objevovat sestry a bratři, kteří do té doby do kostela chodit nemohli a za ty jsem taky velmi vděčná. Později zde začaly pobíhat mé děti, děti faráře Širokého a mých vrstevníků. Začala se konat i nedělní škola.

Nyní už víc jak dvacet let žiji v Nové Vsi u Nového Města na Moravě , odkud pochází můj manžel. I zde se mi žije moc hezky a mohu chodit s Vámi do našeho krásného kostela.

Kde pracujete, jaké je Vaše zaměstnání?

Pracuji na Obecním úřadě v Nové Vsi jako účetní. Práce mně baví, jsem zde spokojená i díky výborné naší paní starostce.

Vaše rodina ?

Skvělý manžel, skvělé dospělé tři děti, jedna teenager a teď už moje tři vnoučata. Přesto všechno co mně v životě potkalo, děkuji Bohu, že jsem poznala svého muže a vyvdala velikou rodinu.

Vaše záliby ?

Od všeho kousek, nejsem žádný velký sportovec , ale pohyb mně baví, hlavně v tanečním rytmu. Ráda se také protáhnu při cvičení Pilates. Na svém retro kole jezdím do práce a do obchodu, jinak ráda odpočívám venku u kávičky s háčkem nebo jehlicí.

Jaká byla nebo je Vaše cesta k víře?

No, tak to je velmi těžká otázka. Moje cesta k víře byla a je velmi složitá. Bez nátlaku mně na ni uvedla moje maminka. Zpočátku, chození do kostela a konfirmace, bylo jen kvůli ní, abych ji nezklamala. Později, to už jsem byla skoro dospělá, jsem poznala našeho bratra faráře Mirka Erdingra. Ten hned po prvním setkání v Bystřici se mne ujal a zavedl na mládež do Rovečného a pak i do Veselí. Zde se mi moc líbilo, ráda na tuto dobu vzpomínám. Měla jsem možnost seznámit se s mnoha zajímavými lidmi, jelikož jsem začala jezdit na setkání mládeže i do Vrbna a tam jsem vlastně poznala naše faráře - Daniela Ženatého, Jana Keřkovského, Joela Rumla, známé to naše osobnosti, aniž bychom kdy mysleli, že se spolu budeme vídat ještě i dnes. V takovém prostředí – mezi mladými lidmi se víra rozvíjela moc dobře. Někdy si říkám, že kdyby to přišlo dřív- třeba už v těch patnácti, asi bych o to neměla takový zájem. Potřebovala jsem na všechno svůj čas.

Víra pro mne byla a je velikou posilou. V době dospívání to bylo v těch nejtěžších chvílích, kdy mi krátce po sobě odešli z tohoto světa mí blízcí- tatínek a pak i bratr Pavel- to jsem se k ní upínala nejvíce. Jak už jsem ale v úvodu uvedla, moje cesta k víře je složitá- přála bych si, aby byla pevnější, bez pochybností a často se spoléhající jen sama na sebe. Ale přesto se za to nestydím. Myslím, že je to přirozené. Proto jsem vděčná za naše společenství v Novém Městě i s jeho nedostatky a hlavně za všechny naše bratry faráře, kteří nám pomáhali a pomáhají, abychom po té cestě víry šli dál.

Proč jste kandidovala do staršovstva ?

Musíte dodat opět. Sama nevím. Už jsem byla rozhodnuta, že nebudu. Ale pak mi to nedalo a po pravdě? Bylo to asi hlavně kvůli tomu společenství, které staršovstvo je. I když jsme všichni různých povah a názorů, je mi zde dobře a snad i svým hlasem můžu ovlivnit chod našeho sboru. Tímto chci ještě poděkovat všem, kteří jste mně ve volbě podpořili.

U mne otázky končí, ale máte možnost ještě něco dodat sama za sebe.

Možná jenom to, že jsem za všechno moc vděčná. Za lidi kolem sebe, za dobu, ve které žiji, i když teď je velmi složitá. Ale pořád žijeme ve svobodné zemi a moc bych si přála a modlím se za to, abychom si přes všechny těžkosti, které nás čekají, udrželi tu svobodu a demokracii. Po invazi na Ukrajinu jsem si uvědomila, jak jsou to křehké nádoby a nic není samozřejmé.

*Děkuji za rozhovor a já se omlouvám za některé dlouhé odpovědi.
Novotná Eva – reportérka a host v jedné osobě.*

„Naše“ Anna

Už v červnových Zprávách a ohlasech psaly Nataša a Anna o tom, jak se k nám dostaly. Poprosil jsem je pak o to, zda by napsaly víc o svém životě na Ukrajině. Sepsal jsem pár otázek a Anna pak odpovídala písemně, nakonec vznikl delší text o jejím životě a práci v Záporoží a také o zvykání si na válečnou situaci a život v Novém Městě na Moravě. Text je silný, přeložený pomocí internetového překladače a lehce upravený (někdy přesto trochu kostrbatý)

Byl psán v červnu a červenci. Válečná situace na Ukrajině upadá do opotřebovací války, o Záporoží, odkud obě ženy přišly, se mluví především v souvislosti s nedalekou atomovou elektrárnou a obavami spojenými s tím, jak ji poškodí probíhající boje. U nás se situace vyvíjí nadějněji – Anně se v červenci narodila dcera Sofie a takřka po půl roce, kdy Nataša a Anna našly přístřeší u Lenky Liškové se přesunují – do dalšího otevřeného domu – u Aleny Teplé. Přeju ať soužití je pro obě strany obohacující, přes všechnu tíži, kterou naše Ukrajiny nesou na svých bedrech... stejně jako tomu bylo u Lenky Liškové, které bych chtěl velmi poděkovat – za všechnu trpělivost, čas a péči, které věnovala

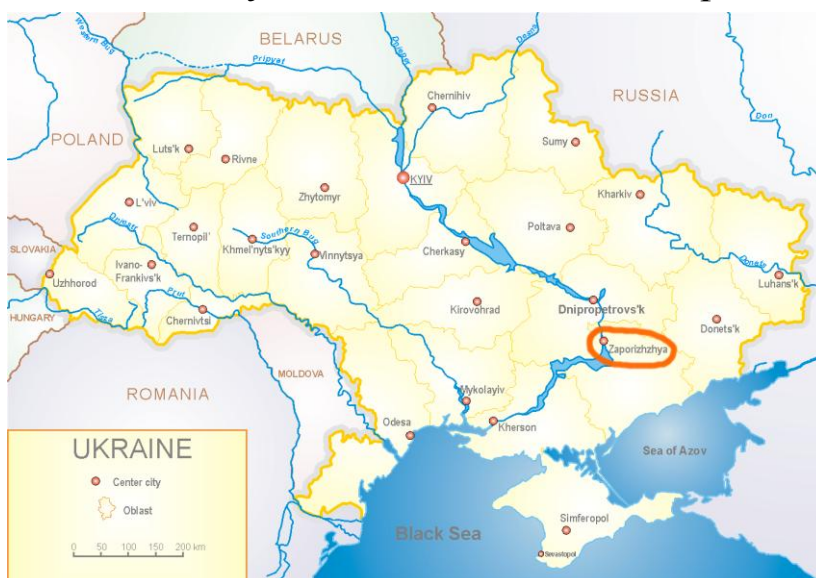
oběma (ted' už třem) ženám. Jen ona ví, jak to nebylo vždy snadné, ale stálo to za to, pomohlo to moc, byla to velká věc!

A ted' už Anna a její text:

Jmenuji se Anna, je mi 39 let a mám milovaného manžela, syna, rodiče. Na podzim roku 2021 náš syn dostal studentské vízum ke studiu na české jazykové škole s další možností přijetí na českou univerzitu. S manželem jsme se také s radostí dozvěděli, že čekáme miminko. Rodiče pracovali, obdivovali naše úspěchy a mohli se věnovat jeden druhému, protože děti už vyrostly a mají svůj život. Před válkou jsme na Ukrajině měli šťastný život.

Působila jsem jako profesorka na katedře podnikového managementu ukrajinské univerzity, prováděla vědecké vedení uchazečů o titul, podílela se na hodnocení vědeckých pracovníků, publikovala výsledky vědeckého výzkumu, každé jaro a podzim se účastnila mezinárodních stáží, konferencí, spolupracovala s americkou logistickou společností. Neměla jsem volný skoro žádný víkend, ale moje rodina to chápala.

Rytmus života byl hektický, takže jsme s manželem měli ve zvyku chodit jednou za čas na rande jako před svatbou, například do kina, restaurací, na procházky, turistické výlety, představení a tak dále. Nejraději jsem cestovala. Šikovně kombinovala účast na konferencích a odpočinek. S nadšením vzpomínám na Vídeň, Atény, Nice, Monako, Monte Carlo, Janov, Santa Margareta, Portofino, Veronu, Norimberk, Paříž, Deauville a Truville, Koikenhof, Zanse Schans, Bruggy, Amsterdam, Berlín a další nádherná místa. Nicméně vždycky jsem toužila domů, na Ukrajinu, do rodného města Záporoží. Spěchala jsem, abych se

s kolegy podělila o nové úspěchy a znovu pocítila pestrost ukrajinské pohostinnosti, vůli po rozvoji, touhu po pokroku a svobodném životě takových měst, jako je Užhorod, Kyjev, Charkov, Dněpr, Oděsa, Lvov, Irpin, Ternopil,

Čerkasy a další.

Zápороží je však mým rodným městem, kde stále vládne kozácký duch a životní styl, který může každý pocítit při návštěvě naší národní přírodní rezervace Chortica, muzea historie Zápороžského kozáctví, historicko-kulturního komplexu Zápороžská Sič, muzea lodní dopravy Čajka, Ostrovu „Chotěboř“, Otrovského hradu či divadla Bajkin. S nadšením vzpomínám na neuvěřitelnou vyhlídku, která se otevírá při procházce jednou z největších evropských Dněperských hydroelektráren na břehu řeky Dněpr. Stejně tak je impozantní architektura a rozsah mostů, které spojují levý a pravý břeh města a ostrov Chortica. Mojí ulicí je třída Katedrální dlouhá téměř 13 km, vždy plná života. Teď když o tom píšu, dochází mi, že ne všechna místa Zápороží jsem navštívila tolikrát, abych si je navždy vryla do paměti do nejmenších detailů.

Stejně jako moje rodina i každý Ukrajinec se 24. února 2022 probudil za strašlivé zprávy, že na Ukrajinu zaútočili ruští nájezdníci a zahájili bezprecedentní krvavou totální válku. A náš svět se obrátil vzhůru nohama. Stav hrůzy a bezmoci, šoku a zoufalství, nenávisti a vzteku, všechno bylo zároveň cítit a trhalo to srdce. Jak to, že v 21. století, kdy se svět rozvíjí ve všech oblastech, je možné něco tak hrozného, brutálního a nelidského jako je usilovat o život druhého. Jak je možné znehodnotit život celého státu v jediném okamžiku? Ale nikdo neměl myšlenku se vzdát. Je to naše země, domovy, rodiny, životní styl, naděje, sny a plány, vše, co milujeme, budeme chránit a bránit.

Nastala nová realita. Letecký poplach! Rychle do sklepa! Čteme zprávy, kdo byl zasažen...monitorujeme blízké a příbuzné. Sledujeme další zprávy z fronty. Život na Ukrajině se změnil v existenci o přežití, bez plánů a představ o budoucnosti, ale s velkou nadějí a vírou ve vítězství. Přišlo mi, že je to na dlouho. Muži mé rodiny, kteří prožívali zvlášť starost o nenarozené dítě, se rozhodli, že mě s matkou pošlou do zahraničí, protože nebezpečí ostřelování hrozilo na celé Ukrajině. Dlouho jsem se nedokázala odvážit opustit rodinu a domov v tak těžké době, kdy jsme jen společně silní. Je to, jako bys vědomě šel na vlastní smrt, protože nevíš, kdy a koho uvidíš ze svých blízkých . Vzhledem k tomu, že syn má plán vstupu na českou univerzitu, několik let se připravuje, učí jazyk a poznává českou kulturu, dozvěděli jsme se spolu s ním o českém světě, rozhodli jsme se jet do České republiky, která nám byla už tak blízká.

Český život nás opravdu ohromil, měli jsme štěstí, že jsme se dostali do Nového Města na Moravě. Zdá se mi, že je v něm vše

uzpůsobeno k životu, založení rodiny, výchově dětí, lásce k přírodě a všemu přirozenému, duchovnímu a kulturnímu rozvoji, obecně lidskému štěstí. Blízko je neuvěřitelná přírodní krása, lesy, jezera, všude květiny a zpěv ptáků. Cítíme postupné zotavování.

Přijali jsme mírné životní tempo ve srovnání s tempem našeho života na Ukrajině, nutila jsem se zastavit, protože nebylo třeba spěchat, být nervózní, víkendy byly opravdu na odpočinek a tak dále. Přívětivost a laskavost lidí je úžasná, nabíjí mě, nadějí. Děkuji každému, kdo podporuje, rozdává úsměv, pozdrav, zajímá se, zve na akce; možná nevíte, ale právě v takovém okamžiku můžete odvést člověka od těžkých myšlenek, zvednout náladu, rozptýlit smutek. Takovou blízkost druhých doceníte v období, kdy minulý život je pryč a nový jste ještě nedokázal vybudovat, když jste se naučil zároveň usmívat a v duši vzlykat, když je nutné přijmout novou realitu, rychle se přizpůsobit a změnit, najít novou oporu pro sebe. A do toho každodenní obava o rodinu, blízké a lidi na Ukrajině. Nejtěžší přijetí je, že to, co bylo, už nikdy nebude, ale jak to bude, to se zatím neví. Prožíváte hodiny, dny, týdny, měsíce. Je nutné hledat nové významy, nacházet motivaci, postupně se učit plánovat a žít v nových skutečnostech a příležitostech. I přes to všechno jsem šťastná, že jsem své dítě porodila právě v tomto krásném městě, měla jsem možnost poznat nové úžasné lidi. Věřím, že moje země zvítězí a dokáže rychle znovu vybudovat plnohodnotný život. Modlím se jen, aby nám všem stačila moudrost, síla a zdraví, trpělivost, nezlomnost vůle a neochvějnost ducha.

Tábor Bratra Kálefa

Jsou prázdniny a jsme na rodinném táboře Bratra Kálefa v Křídlech. Program je od začátku jasně daný. Děti je potřeba zabavit, a rodiče si mají odpočinout. Ostatně tímto sloganem lákali na tábor jeho hlavní náčelníci Daniela a Dan Šimkovi. Běžný den pak vypadá asi takto: tátové zůstanou po rozcvičce a snídani v letní jídelně a vedou důležité řeči. Nezúčastněný pozorovatel by možná konstatoval, že právě v tuto chvíli se zde rozhoduje o dalším směřování světa. Maminky spolupracují se Zdeňkou Sokolíčkovou na zabavení dětí nebo pomáhají v kuchyni s přípravou svačiny a oběda. V kuchyni, zahalený do páry stoupající z hrnců, stojí bratr farář Filip Boháč, a hlasitě předčítá klíčové pasáže ze svatých knih, snad aby učinil pokrm božským. Děti se baví a

plní různé úkoly. Tátové zakončují své debaty o světě buďto významným mlčením nebo mohutným výbuchem smíchu. Tu i tam se někdo z party trhne a zmizí s knihou v ruce, aby se uložil v hamace, kterých je tu několik rozmístěno mezi stromy. Čas plyne pomalu a všichni se těší až se z kuchyně ozve zvolání: „*Oběéééd!*“. Z hřebíku v umývárce sundávám ešus pro sebe i pro syna, opláchnu skládací příbor a jdeme se postavit do fronty na jídlo. Po obědě tábor ztichne. Tátové schoulení v hamakách znovu přemýšlí o světě, mámy si povídají v jídelně o dětech, které tou dobou dovádějí ve velkém hloučku na louce. Sporadicky se údolím rozezní dětský pláč. Rodiče zvednou hlavy směrem i místu dětského nářku a když zjistí, že to nekřičí jejich dítě, pokračují v nicnedělání. Rodič, jehož dítě vydává křik jde zjistit co se stalo. Zpravidla nic. Buďto je to píchanec od vosy nebo odřená koleno. Přítomný lékař Václav Peňáz pak zraněného láskyplně prohlédne a na utišení bolesti ordinuje buďto pět koleček kolem tůňky, aby dítě zapomnělo na bolest, nebo podá lék ke zklidnění alergické reakce. Po chvíli odpočinku tátové s napětím očekávají, jaký program pro ně vymyslely maminky s dětmi. Jednou je to krátká vycházka do okolí spojená s koupáním v rybníce, ale většinou je na každém jak se zabaví, takže výdej mentální i fyzické energie je minimální. Jednoho dne jsou však tatínci přinuceni zapojit se aktivně do soutěže, ve které se s dětinským výrazem ve tvářích poměřují kdo je rychlejší, silnější či bystřejší. Naštěstí se nikomu nic nestalo. Po večeři následuje společná pobožnost u táboráku a zpěv písní až do pozdních nočních hodin. Tatínkové po pár dnech, při pravidelném dopoledním meditování nad světem, sebekriticky, ovšem s nadsázkou přiznají, že si připadají jako trubci ve včelím úle, kteří nic nedělají, jenom sedí na zásobách a ujídají ostatním. Takto plyne den za dnem, bez mobilního telefonu, bez internetu, se stanoveným přidělem stravy ovšem s velkou dávkou svobody. Tak nějak si představuji dokonalý odpočinek s prostorem pro nabrání nových sil a nápadů. Děkuji za tyto okamžiky všem, kteří letošní rodinný běh tábora Bratra Kálefa pořádali.

Petr Hladík

Poznámka autora: Nejedná se o reportáž. Text je psaný s mírnou dávkou nadsázky.

Domov Pomněnka aktuálně

Uplynulý půlrok na Pomněnce se dá shrnout asi takto: Pomněnka se dostává ze země, a my nepolevujeme v tom, abychom zajistili, že ji v lednu 2025 otevřeme.

Celé jaro a léto bylo na stavbě Pomněnky ve znamení dobývání a přesunu zeminy a také různého vrtání a betonování. Nejprve došlo na vyvrtání celkem třiatváceti vrtů o hloubce sto čtyřiceti metrů. Vrty pak

byly následně propojeny a bude na ně připojeno tepelné čerpadlo, které bude odebírat teplo pro vytápění Pomněnky. Obří vrtná souprava následně vyvrtala a

zabetonovala sto šedesát železobetonových pilot, které mají zajistit stabilitu domova a také možnost přístavby druhého patra. Na konci srpna

byla většina betonářských prací dokončena a firma začala vyzdívat přízemní podlaží. Již brzy tak budou vidět základní obrysy domova.

Náš sbor připravuje Festival pro Pomněnku, jehož cílem je získat peníze

na vybavení domova a informovat o službách Diakonie v Novém Městě. Ať už to byl Lunch Meet, nebo teď, 11. září Zahradní slavnost. 27. listopadu pak proběhne benefiční koncert Tata Bojs, a na 11. prosince chystáme dobročinnou aukci. Mile nás překvapilo, že například plánované testování paměti, které se uskutečnilo 24. srpna, mělo zcela naplněnou kapacitu. Stále se na nás také obrací zájemci o službu a práci. Máme z toho radost. S registrací zájemců začne Diakonie Myslibořice nejdříve v roce 2023.

Intenzivně také pokračujeme shánění peněz. Velmi nám pomohla prezentace Pomněnky v Městských lázních nebo v rámci Misijního jarmarku v římskokatolické farnosti v Novém Městě, a pak také v rámci městských slavností Nova Civitas. Na sbírkových účtech je nyní už více než jeden milion korun. Jsme vděční za příspěvek jednoho milionu korun, který odsouhlasilo sborové shromáždění. Podali jsme žádost o dotaci na Státní fond životního prostředí na zelenou střechu. Pokud žádost vyjde, tak bychom mohli získat další téměř tři miliony korun.

Úplně nejčerstvější informace pak můžete slyšet na plánované Kavárničce 20. září, kdy do presbyterny přijede povídat nejenom o Pomněnce Michaela Grmelová.

Chtěli bychom poděkovat všem, kteří Pomněnku podporují tím, že posílají pravidelné či jednorázové dary, navštěvují jednotlivé akce, ale také těm, kteří se aktivně podílejí na přípravě a organizaci Festivalu pro Pomněnku. Je to velká spousta lidí ze sboru, ale i mimo něj. Všem moc děkujeme.

Michaela Grmelová, ředitelka Diakonie Myslibořice

Petr Hladík, kurátor sboru

Foto: Základy Pomněnky srpen 2022 – foto Pavel Kvíčala

Číslo účtu veřejné sbírky: **297767738/0300**

Veřejná sbírka je povolena Krajským úřadem Kraje Vysočina
a je evidována pod značkou KUJI116489/2020 OE57/2020.

Odkaz na darovací
formulář určený pro
finanční podporu
Domova Pomněnka.
→ moje.diakonie.cz

ZAHRADNÍ SLAVNOST

Neděle

11. září 2022

pro Pomněnku

Park u novoměstského evangelického kostela od 14:00 hodin

ZÁBAVNĚ ODPOČINKOVÉ ODPOLEDNE PRO DĚTI I DOSPĚLÉ

14:00 Eliščiny pohádky – loutkové divadlo „Já to jsem“, hraje Víta Marčík jr.

15:00 Mozkoherna – zábavný trénink mozku nejen pro děti

17:00 Koncert pěveckého sboru Studánka
ze ZUŠ Bystřice nad Pernštejnem

Občerstvení zajištěno.

DOBROVOLNÉ VSTUPNÉ PODPORÍ VEŘEJNOU SBÍRKU
DOMOVA POMNĚNKA V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ

Diakonie

Českobratrská církev evangelická

NM

www.domovpomnenka.cz

©Zprávy a ohlasy

Měsíčník novoměstského sboru ČCE

Pro vnitřní potřebu vydává:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické

Křenkova 151

592 31 Nové Město na Moravě

tel. 566 616 244, IČ 43378854

e-mail: nove-mesto-na-morave@evangnet.cz

Číslo sborového účtu: 5500213339/0800

K tisku připravil Slávek Žilka – e-mail: slavek.zilka@atlas.cz